

Orbul

Stefan Doroftei Doimaneanu

De ceruri stârnit, vântul împrăştie colbul,
Norii se pregătesc pentru un aprig desfid,
Lângă cântecul mării, se aşează el, orbul,
Iar porţile priviri-i în sine se deschid.

Se plimbă prin neantul din viaţa-i absurdă
Şi aude cum inima lui se revarsă,
Neştiind, nevăzând, dar în tremur de undă,
O aşteaptă pe stânci ca să-i fie mireasă.

Ea vine, îmbrăţişându-l de după grumaz,
Oferindu-i ca daruri numai zâmbet şi flori,
El fără să răstoarne doar un muşchi pe obraz
O soarbe cu privirea-i încărcată-n ninsori.

O priveşte cu gândul, o vede cu mâna,
Din miresme îşi extrage arome visând,
Nu ştie când veselă, îl mângâie luna,
Dar vede freneticul prin pupile curgând.

Zâmbeşte în cuvinte şi-aude acorduri,
Arcuşuri înstelate îi sărută-n viori,
În sufletu-i aspru se deschid noi fiorduri
Ce sapă în malurile din vis, cu splendori.

Doreşte arzând să o sfărâme în braţe,
Să-şi lipească şi buzele de trupul ei cald,
Dar ea se retrage, se desprinde din aţe
Şi-l părăseşte pe orbul cu ochi de smarald.

.....

Nu vede dar pipăie şi simte şi-aude
Zgomotul lacrimilor ce-i pică pe piatră,
În glasul-i gătit de emoţii, se ascunde
Umbra paşilor ei, veştejită în glastră.

Mici scântei se preling pe obrazu-i de ceară,
Se întreabă -de ce oare- la Domnul cel sfânt,
Iară inima lui răscolită şi-amară
Țipă prin gândurile nerostite-n cuvânt.

Silabele-l ceartă, printre fraze se pierde,

Și prin albul din vise, și în negru-i afund,
În povești de iubire, e monstrul ce arde,
E o fiară, de care zânele se ascund.

Nenorocu-i obercăie prin viața-i zmolită
Agățat de catargul corăbiei negre,
Și-n marea în țăndări, de iubire zdrobită,
Înoată în chaos printre vaste tenebre.

.....

Parcă-s orb și nu văd cum lumina se stinge,
Întunericul se plimbă prin ziua de-apoi,
De abia mai observ că și vara ne ninge
Cu petale de noapte răsfirate în noi.

Orbit de viitorul din lacrimi amare
Astăzi nu mai văd în amândoi prea departe,
Mi-e sufletul încărcat cu bezna din soare
Și cu doruri ce curg în dorințe deșarte.